

Kitab Daniél - Nomer Lima Puluh Tilu

Wahyu-wahyu Nubuat Nu Dibuka: Ngarti Kana Poe-poe Panungtungan Ngaliwatan Pangalaman Daniel

Jeff Pippenger
2024-01-17

Sadaya nabi nyarios langkung seueur ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan poé-poé jaman maranéhna hirup.

“Masing-masing nabi baheula nyarita lain utamana pikeun jamanna sorangan, tapi leuwih pikeun jaman urang, supaya nubuat maranéhna tetep manglaku pikeun urang. ‘Ari sakabéh ieu kajadian ka maranéhna minangka conto; sarta éta dituliskeun pikeun pangéling-ngéling ka urang, anu geus kasorang ku ahir jaman.’ 1 Korinta 10:11. ‘Lain pikeun dirina sorangan, tapi pikeun urang maranéhna ngalayanan hal-hal éta, anu ayeuna geus dibéjakeun ka aranjeun ku jalma-jalma anu ngawarkeun Injil ka aranjeun ku Roh Suci anu dikirim turun ti sawarga; hal-hal ieu pisan anu dipikahayang ku para malaikat pikeun nengetan.’ 1 Petrus 1:12.”

“Kitab Suci geus ngumpulkeun tur ngahimpun babarengan sagala kabeungharanana pikeun ieu turunan panungtungan. Sakabéh kajadian-kajadian agung jeung sagala lumangsungna perkara-perkara nu khidmat dina sajarah Perjanjian Heubeul geus, jeung keur, malikan deui dirina dina garéja dina poé-poé panungtungan ieu.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Daniel ngagambarkeun umat Allah, anu dina poé-poé pamungkas, ku jalan Firman nubuat, geus manggihan yén maranéhna geus dipaparak. Nalika maranéhna hudang kana kanyataan éta, maranéhna diperlukeun pikeun ngalaksanakeun doa Imamat dua puluh genep, sarta ogé doa pikeun ngarti kana rusiah nubuat panungtungan anu dibuka segelna pas saméméh mangsa kasempetan ditutup, sakumaha diwakilan ku doa Daniel dina pasal dua. Lamun jeung iraha maranéhna asup kana pangalaman Daniel, malaikat Jibril bakal noél, ngawartosan, jeung nyarita ka maranéhna, kalawan tujuan méré ka maranéhna “kapinteran jeung pangarti.” Jalma-jalma wijaksana nyaéta maranéhna anu “ngarti” kana “nambahanana pangaweruh” nalika hiji rusiah nubuat dibuka segelna.

Tuluy anjeunna ngawartos ka abdi, sarta nyarios sareng abdi, pokna, He Daniel, ayeuna sim kuring parantos sumping pikeun maparin ka anjeun kapinteran jeung pangartian. Ti mimiti panyuhun anjeun, parentah éta parantos medal, sarta sim kuring sumping pikeun nembongkeun éta ka anjeun; margi anjeun kacida dipikacinta: ku sabab éta, ngartikeun ieu perkara, sarta titénan ieu titingalian. Daniel 9:22, 23.

Tetempoan anu dipiwarang ku Daniel sangkan diperhatikeun téh nyaéta tetempoan “mareh” ngeunaan panampakan. Jibril can ngarampungkeun pancén anu geus dipasrahkeun ka anjeunna dina pasal dalapan waktu anjeunna dipiwarang sangkan ngajadikeun Daniel ngartos kana tetempoan “mareh”. Dina pasal salapan anjeunna mulang deui pikeun ngaréngsékeun tafsirna. Dina pasal salapan, Daniel geus henteu deui hirup dina mangsa karajaan Babul, tapi dina sajarah

kakaisaran Mèdo-Pérsia.

Nalika Jibril maréntahkeun ka Daniél sangkan “ngartos kana éta perkara,” jeung sangkan “nitenan éta titingalian,” anjeunna keur nuduhkeun hiji prosés pamisahan dina pikiran anu dipikahoyong ku anjeunna supaya dipigawé ku Daniél. Kecap-kecap anu ditarjamahkeun jadi “ngartos” jeung “nitenan” téh sarua, nyaéta hiji kecap Ibrani. Kecap éta nyaéta “biyn,” sarta hartina misahkeun dina pikiran. Ari kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “perkara,” nyaéta “dabar,” sarta hartina “firman”. Ku kituna, Jibril sabenerna keur ngabéjaan ka Daniél, jeung ka jalma-jalma anu diwakilan ku anjeunna dina poé-poé panungtungan, supaya méré pamisahan anu bener kana Firman bebeneran.

Sing getol sangkan hidep kapuji ku Allah, jadi pagawe anu teu perlu era, anu ngabagi kalawan leres firman bebeneran. 2 Timoteus 2:15.

Kecap “matter” ogé dipaké ku Daniel dina pasal sapuluh, ayat hiji, di mana éta ditarjamahkeun tilu kali jadi “thing.”

Dina taun katilu pamaréntahan Koresy raja Pérsia, aya hiji perkara anu diungkabkeun ka Daniél, anu dingaranan Bélsatsar; eta perkara téh enya, tapi waktu anu geus ditangtukeun téh lila; sarta anjeunna ngartos kana eta perkara, sarta miboga pamahaman kana eta titingalian. Daniel 10:1.

Dina éta ayat, kecap “vision” téh nyaéta paningal “mareh,” nyaéta paningal ngeunaan pintonan; sarta Daniel ngartos boh kana perkara éta (matter), boh ogé kana paningal (“mareh”). Dina ayat dua puluh tilu bab salapan, Jibril maréntahkeun ka Daniel supaya bener ngabédakeun perkara éta jeung paningalna, sarta dina ayat kahiji bab sapuluh anjeunna ngartos kana duanana, nyaéta perkara éta (thing) jeung paningal (“mareh”). Jibril keur ngawartosan ka Daniel dina bab salapan supaya nengetan bédana éta (rightly divide) antara perkara jeung paningal. Paningal éta nyaéta paningal “mareh,” sedengkeun “matter,” atawa “thing,” nyaéta paningal “chazon.”

Dina pasal dalapan, duanana titingalian diidentifikasi, sarta hiji pabeulahan kacatet sabab Daniel miharep ngartos kana titingalian “chazon,” ari Jibril diparéntahkeun sangkan ngajadikeun Daniel ngartos kana titingalian “mareh.” Nalika Jibril ngamimitian padamelanana pikeun ngajadikeun Daniel ngartos kana “perkara” jeung “titingalian” éta, anjeunna ngébréhkeun ka Daniel sangkan nengetan yén éta téh dua titingalian anu béda.

Sarta anjeunna ngabejaan ka kuring, sarta ngawangkong jeung kuring, tuluy ngandika, “He Daniel, ayeuna kuring geus sumping pikeun maparin ka maneh kaparigelan jeung pangartian. Ti mimiti panyuhun-panyuhun maneh, parentah geus medal, sarta kuring geus sumping pikeun némbongkeun ka maneh; sabab maneh kacida dipikanyaahna: ku sabab éta, ngartikeun ieu perkara, sarta sing timbangkeun eta tetenjoan. Tujuh puluh minggu geus ditetepkeun pikeun umat maneh jeung pikeun kota suci maneh, pikeun ngaréngsékeun palanggaran, jeung pikeun mungkas dosa-dosa, jeung pikeun ngayakeun panebusan pikeun kajahatan, jeung pikeun ngawanohkeun kabeneran anu langgeng, jeung pikeun nyégel tetenjoan jeung nubuat, jeung pikeun ngurapan Nu Mahasuci. Ku sabab éta, terangkeun jeung ngartikeun, yén ti medalna parentah pikeun mulangkeun jeung ngawangun Yerusalem nepi ka Al Masih, Sang Pangeran,

bakal aya tujuh minggu, jeung genep puluh dua minggu: jalan-jalan bakal diwangun deui, jeung témbokna, sanajan dina mangsa kasusah. Jeung sanggeus genep puluh dua minggu, Al Masih bakal dipupus, tapi lain pikeun dirina sorangan: sarta umat pangeran anu bakal datang bakal ngancurkeun kota jeung tempat suci; jeung tungtungna bakal dibarengan ku caah, sarta nepi ka ahir perang, karuksakan-karuksakan geus ditangtukeun. Jeung anjeunna bakal ngukuhkeun perjangjian jeung loba jalma salila hiji minggu: sarta di tengah minggu eta anjeunna bakal ngajadikeun kurban jeung sasajén eureun, sarta ku lantaran sumebarna kalakuan-kalakuan pikakeuheuleun anjeunna bakal ngajadikeun eta jadi suwung, nepi ka paripurnana, sarta anu geus ditangtukeun bakal dicurahkeun ka anu dijadikeun suwung.” Daniel 9:22–27.

Jibril ngaharepkeun sangkan Daniel ngartos yén unsur-unsur tina boh titingalian “chazon” boh titingalian “mareh” bakal kagambarkeun dina tafsiran anu dipaparikeunana ka Daniel. Tafsiran éta bakal nyangkem duanana titingalian, sarta jadi tanggung jawab Daniel pikeun ngabédakeun kalawan leres titingalian anu nyangkem dipapahkeunana tempat suci jeung pasukan, tina titingalian anu ngantunkeun kana mucunghulna Kristus di Tempat Nu Mahasuci dina 22 Oktober 1844.

Jibril netelakeun yén ti mimiti parentah ti Artahsasta dina taun 457 SM, bakal aya opat ratus salapan puluh taun anu “dipotong” tina dua rébu tilu ratus taun dina titingalian ngeunaan peuting-peuting jeung isuk-isuk, anu husus dipasrahkeun pikeun urang Yahudi. Dina ayat-ayat anu kakara dicutat, kecap “ditangtukeun” kapanggih tilu kali, tapi sabenerna éta téh dua kecap Ibrani anu béda anu duanana ditarjamahkeun jadi “ditangtukeun” dina ayat-ayat éta. Kahiji kalina kecap “ditangtukeun” kapanggih nyaéta dina ayat dua puluh opat, sarta kecap Ibrani éta nyaéta “chathak” anu hartina “motong kaluar”.

Éta nunjukkeun yén Israél dipaparin hiji mangsa pangduaan anu dimimitian ku parentah katilu ti Artahsasta, anu bakal lekasan dina rajamna Stefanus dina taun 34 M. Opat ratus salapan puluh taun éta “dipotong,” sarta ngagambarkeun hiji mangsa nubuat anu leuwih pondok di jero nubuat anu leuwih panjang, nyaéta dua rébu tilu ratus taun. Bilangan “opat ratus salapan puluh” téh mangrupa lambang waktu pangduaan, sakumaha disaksian ku Isa.

Tuluy Peter sumping ka Anjeunna, lajeng nyarios, Gusti, sabaraha kali dulur sim kuring dosa ka sim kuring, sarta ku sim kuring dihampura? nepi ka tujuh kali? Yesus ngandika ka anjeunna, Kami nyebut lain ka anjeun, Ngan nepi ka tujuh kali, tapi, nepi ka tujuh puluh kali tujuh. Mateus 18:22.

Aya tungtung pangampura, sarta tungtung éta dilambangkeun ku angka “opat ratus salapan puluh.” “Opat ratus salapan puluh” taun ngalambangkeun hiji mangsa pangudag-udag pikeun urang Yahudi ti saprak dibébaskeunana maranéhna nepi ka maranéhna ngeusian cangkir mangsa pangudag-udagna dina waktu Stefanus diparajam ku batu. “Opat ratus salapan puluh” taun ogé patalina jeung kutuk “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep. Ngan aya dua tempat dina Alkitab anu nyebutkeun yén tanah ngararasakeun sabat-sabatna. Nu kahiji kapanggih dina Imamat dua puluh genep.

Lamun maranéh moal kersa ngadéngé ka Kami sanajan ku sakabéh ieu, tapi malah leumpang nentang ka Kami, mangka Kami ogé bakal leumpang nentang ka maranéh kalayan amarah; sarta Kami, enya Kami sorangan, bakal ngahukum maranéh tujuh kali lipet ku lantaran dosa-dosa maranéh. Maranéh bakal ngadahar daging anak-anak lalaki maranéh, sarta daging anak-anak awéwé maranéh ogé bakal didahar ku maranéh. Kami bakal ngancurkeun tempat-tempat pangluhurna maranéh, neukteuk arca-arca maranéh, sarta ngalungkeun mayit-mayit maranéh kana mayit-mayit brahala maranéh, jeung jiwa Kami bakal geuleuh ka maranéh. Kami bakal ngajadikeun kota-kota maranéh jadi ruruntuhan, sarta mawa tempat-tempat suci maranéh kana karuksakan, jeung Kami moal ngambeu seungit kurban-kurban maranéh. Kami bakal ngajadikeun tanah éta jadi tumpur; nepi ka musuh-musuh maranéh anu cicing di dinya bakal kagét ku éta kaayaan. Kami bakal nyebarkeun maranéh ka antara bangsa-bangsa kahir, sarta bakal ngacungkeun pedang ngudag maranéh; tanah maranéh bakal jadi tumpur, jeung kota-kota maranéh jadi ruruntuhan. Harita tanah éta bakal ngararasakeun poe-poe Sabatna, salila éta tumpur, ari maranéh aya di tanah musuh-musuh maranéh; enya harita tanah éta bakal reureuh, sarta ngararasakeun poe-poe Sabatna. Salila éta tumpur, tanah éta bakal reureuh; sabab éta henteu kungsi reureuh dina poe-poe Sabat maranéh, waktu maranéh cicing di dinya. Imamat 26:27–35.

Hukuman tina “tujuh kali,” anu dirujuk opat kali dina pasal ka dua puluh genep, nétélakeun yén nalika umat Allah dipapencarkeun, tanah éta lajeng bakal “ngarasakeun sabat-sabatna.” Daniel jeung tilu jalmi anu mulya éta geus dipapencarkeun ka nagri musuh, minuhan kutuk Musa, sarta yén papencaran salila tujuh puluh taun éta mangrupa palajaran lambang ngeunaan papencaran salila dua rébu lima ratus dua puluh taun. Éta mangrupa palajaran lambang nubuat, sarupa jeung tilu satengah taun halodo dina mangsa panganiayaan Isebel ka Élia. Tilu satengah taun éta ngawakilan tilu satengah taun nubuat, anu sarua jeung sarébu dua ratus genep puluh taun kakawasaan kapapaan ti taun 538 nepi ka 1798. Tujuh puluh taun éta mangrupa lambang tina “tujuh kali,” sakumaha tilu satengah taun téh mangrupa lambang tina padang gurun salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Tujuh puluh taun pangbuangan Daniel anu dicirian ku Yermia, ngawakilan “opat ratus salapan puluh” taun.

Jeung PANGERAN, Allah karuhun maranéhna, ngutus utusan-utusan-Na ka maranéhna, isuk-isuk kénéh geus ngadeg sarta ngutus, lantaran Mantenna welas asih ka umat-Na jeung ka tempat padumukan-Na. Tapi maranéhna ngahina ka utusan-utusan Allah, ngaremehkeun kana pangandika-Na, sarta nyiksa nabi-nabi-Na, nepi ka murka PANGERAN timbul ngalawan umat-Na, nepi ka euweuh deui ubarna. Ku sabab éta Mantenna ngadatangkeun ka maranéhna raja urang Kasdim, anu maéhan nonoman-nonoman maranéhna ku pedang di jero imah tempat suci maranéhna, sarta teu boga welas asih boh ka nonoman boh ka mojang, boh ka kolot boh ka anu geus bongkok ku umur sepuh; maranéhna kabéh diserenkeun ku Mantenna kana leungeunna. Jeung sagala pakakas Bait Allah, boh anu gedé boh anu leutik, jeung harta banda Bait PANGERAN, sarta harta banda raja jeung para pangéranna; sakabéh éta dibawana ka Babul. Jeung maranéhna ngabakar Bait Allah, ngaruntuhkeun témbok Yerusalem, ngabakar sakabéh karaton-karatonna ku seuneu, sarta ngancurkeun sagala pakakasna anu éndah. Jeung anu salamet tina pedang ku anjeunna diboyong ka Babul; di dinya maranéhna jadi abdi ka anjeunna jeung ka anak-anakna nepi ka pamaréntahan karajaan Pérsia: pikeun ngalaksanakeun

pangandika PANGERAN ku lisan Yermia, nepi ka tanah éta ngarasakeun poe-poe Sabatna; salila manéhna tetep jadi tanah anu taringgul, manéhna ngajaga Sabat, pikeun ngalengkepan tujuh puluh taun. Ayeuna dina taun kahiji Kores, raja Pérsia, supaya pangandika PANGERAN anu diucapkeun ku lisan Yermia kalaksanakeun, PANGERAN ngagerakkeun sumanget Kores, raja Pérsia, nepi ka anjeunna nyieun hiji wawaran ka sakuliah karajaanna, sarta ogé nuliskeunana, kieu saurna: Kitu timbalan Kores, raja Pérsia, “Sakabéh karajaan di bumi geus dipasrahkeun ku PANGERAN, Allah sawarga, ka kuring; sarta Mantenna geus maréntahkeun ka kuring pikeun ngawangun hiji Bait pikeun Mantenna di Yerusalem, anu aya di Yuda. Saha di antara aranjeun sakabéh umat-Na? Muga PANGERAN Allahna nyarengan anjeunna, sarta mugi anjeunna naék.” 2 Babad 36:15–23.

Dua-hijina rujukan dina Alkitab ngeunaan tanah anu ngararasakeun sabat-sabatna aya dina patalina jeung paburencay-na umat Allah, jeung tujuh puluh taun panangkaran, anu ngawakilan hiji mangsa waktu anu méré kasempetan ka tanah pikeun ngararasakeun sabat-sabatna. Ieu sarua jeung jumlah sabat anu ku urang Yahudi henteu diidinan ku maranéhna supaya tanah ngararasakeun reureuh. Tanah anu ngaso salila tujuh puluh taun ngawakilan jumlah sakabéh taun anu salila éta pemberontakan ngalawan parentah pikeun ngidinan tanah ngaso geus dilakonan. Itungan basajan némbongkeun yén dina “opat ratus salapan puluh” taun pemberontakan, bakal aya jumlah sakabéhna tujuh puluh taun nalika tanah henteu ngaso.

Opat ratus salapan puluh taun dipotong tina dua rébu tilu ratus taun, minangka mangsa pangbakalan pikeun urang Yahudi, sarta “opat ratus salapan puluh” taun éta miboga patalina langsung jeung paburencayna “tujuh kali” dina Imam dua puluh genep.

Visi “chazon” ngeunaan ditincak-tincakna, jeung visi “mareh” ngeunaan nembongna dina ahir dua rébu tilu ratus taun, mangrupikeun dua hal anu béda silihpiisah, tapi miboga patalina anu langsung. Saperti kaayaan Daniél, umat Allah kudu ngabelah leres éta dua visi, bari dina waktu anu sarua ngakuan patalina hiji jeung nu séjén. Tujuh puluh taun pangawulanan anu ngabalukarkeun kana tilu parentah anu ngidinan urang Yahudi mulang sarta ngawangun deui Yerusalem, ngagambarkeun “opat ratus salapan puluh” taun pambrontakan urang Yahudi ngalawan perjangjian ngeunaan ngantepkeun tanah supaya reureuh.

Nalika putusan katilu nandaan kasempetan maranéhna pikeun mulang jeung ngawangun deui, maranéhna dipaparin “opat ratus salapan puluh” taun mangsa pangudag, sakumaha maranéhna diuji ku mangsa waktu anu sarua, anu dina éta kateuadéan maranéhna geus nyababkeun karuksakan Yerusalem jeung paburencayna maranéhna. Dina ahir “opat ratus salapan puluh taun” anu kadua, kateuadéan maranéhna bakal deui-deui mawa karuksakan Yerusalem jeung paburencayna maranéhna di antara bangsa-bangsa kapir.

Sumebarna pangbuangan salila tujuh puluh taun téh dipiheulaan ku “opat ratus salapan puluh” taun pambrontakan, sarta sanggeus éta pangbuangan tujuh puluh taun, tuluy dituturkeun deui ku “opat ratus salapan puluh taun” pambrontakan salajengna.

Mangsa “opat ratus salapan puluh” taun anu kahiji, anu ngabalukarkeun tujuh puluh taun tanah meunang perhentian, geus nepi ka pungkasanana ku karuksakan Yerusalem. Dina ahir “opat ratus

salapan puluh” taun anu dipotong tina dua rébu tilu ratus taun, Yerusalem sakali deui diruksak, sabab Isa salawasna ngagambarkeun tungtung hiji perkara ku awal hiji perkara.

Panawan salila tujuh puluh taun kaom Israil sacara harfiah di Babul sacara harfiah téh mangrupikeun lambang tina paburencayna salila “tujuh waktu,” sarta Sister White netelakeun yén tujuh puluh taun panawan kaom Israil sacara harfiah di Babul sacara harfiah téh mangrupikeun tipe tina sarébu dua ratus genep puluh taun panawan Israil rohani di Babul rohani.

“Garéja Allah di bumi saéstuna sarua aya dina panangkaran salila mangsa panjang panganiayaan anu taya reureuhna ieu, sakumaha bangsa Israél kungsi dicekel dina panangkaran di Babul salila mangsa pembuangan.” Prophets and Kings, 714.

Sarébu dua ratus genep puluh taun ti taun 538 nepi ka 1798, mangrupa hiji tipe tina “tujuh mangsa.” Dina ahir tujuh puluh taun éta, urang Yahudi mulang pikeun mulangkeun sarta ngawangun deui Yerusalem. Balikna maranéhna salila tilu dekrit nandaan awalna (457 SM) tina dua rébu tilu ratus taun tina visi “march” anu ngantunkeun kana mucunghulna Kristus di Tempat Nu Maha Suci dina 22 Oktober 1844. Tilu dekrit éta nandaan awal jaman nubuat, sarta diperlukeun sakabéh tilu dekrit éta pikeun ngamimitian jaman nubuat, sanajan maranéhna geus mimiti mulang jeung ngawangun deui ku dekrit kahiji ti Kores.

“Dina pasal katujuh kitab Ezra kapanggih éta parentah. Ayat 12-26. Dina wangunna anu panglengkepna, éta parentah dikaluarkeun ku Artahsasta, raja Persia, taun 457 SM. Tapi dina Ezra 6:14 disebutkeun yén Bait PANGERAN di Yerusalem diwangun ‘nurutkeun parentah [“dekret,” dina catetan sisi] Kores, jeung Darius, jeung Artahsasta, raja Persia.’ Ieu tilu raja, dina ngamimitian, negeskeun deui, jeung nyampurnakeun éta parentah, geus mawa éta kana kasampurnaan anu diperlukeun ku nubuat pikeun nandaan mimiti 2300 taun. Ku nyokot taun 457 SM, waktu nalika éta parentah geus disampurnakeun, minangka tanggal parentah éta, unggal rinci nubuat ngeunaan tujuh puluh minggu katempo geus kacumponan.” The Great Controversy, 326.

Ti taun 1798 nepi ka 1844, tilu malaikat dina Wahyu asup kana sajarah nubuat, sarta sakumaha tilu parentah nandaan mimiti nubuat dua rebu tilu ratus taun, kitu deui tilu malaikat éta nandaan panutup nubuat éta. Mangsa nubuat éta réngsé ku datangna malaikat katilu, sakumaha éta dimimitian ku datangna parentah katilu, sabab Isa salawasna ngaidéntifikasi ahir hiji perkara jeung mimitina hiji perkara.

Urang Yahudi mimiti mulang dina mangsa parentah anu kahiji, sarta dina sajarah parentah anu kadua maranéhna ngarampungkeun Bait Allah. Malaikat anu katilu sumping dina 22 Oktober 1844, sarta saméméh tanggal éta kaum Millerite geus ngarampungkeun bait rohani anu ku maranéhna diwangun deui sanggeus maranéhna kaluar ti Babul rohani. Eta bait kedah dirampungkeun, sabab dina 22 Oktober 1844 utusan perjangjian éta kudu datang kalawan ngadadak ka bait-Na. Eta bait téh nyaéta umat Millerite anu asup kana perjangjian dina 22 Oktober 1844, sarta anu ku Petrus diidentipikasikeun minangka bait.

Aranjeun oge, minangka batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam anu suci, pikeun ngurbankeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku

jalan Yesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

Bait Allah kaum Millerite diwangun ti taun 1798 nepi ka 1844, nya éta opat puluh genep taun, atawa sacara nubuat tilu poé, sabab Kristus netelakeun yén diperlukeun tilu poé pikeun ngadegkeun hiji bait Allah deui.

Paskah urang Yahudi geus deukeut, tuluy Yesus angkat ka Yerusalem. Di Bait Allah Anjeunna manggihan jalma-jalma anu ngajual sapi, domba, jeung japati, sarta para panukeur duit keur calik di dinya. Sanggeus Anjeunna nyieun pecut tina tali-tali leutik, ku Anjeunna maranéhna kabéh diusir kaluar ti Bait Allah, kitu deui domba-domba jeung sapi-sapi; duit para panukeur duit dicurahkeun, méjana dibalikeun; sarta ka nu ngajual japati Anjeunna ngandika, “Bawa ieu kabéh ti dieu; ulah jadikeun imah Rama Kami jadi imah padagangan.” Murid-murid-Na tuluy émut yén geus kaunggel kieu dina Kitab Suci: “Kahayang nu ngagedur ka imah Anjeun geus ngaduruk Kami.” Ku sabab kitu urang Yahudi ngawaler sarta nyarita ka Anjeunna, “Tanda naon anu ku Anjeun dipintonkeun ka kami, nepi ka Anjeun ngalakonan ieu hal-hal?” Yesus ngawaler sarta ngandika ka maranéhna, “Runtuhkeun ieu Bait Allah, sarta dina tilu poé Kami baris ngadegkeunana deui.” Urang Yahudi tuluy nyarita, “Opat puluh genep taun lilana ieu Bait Allah diwangun, naha Anjeun rek ngadegkeunana deui dina tilu poé?” Tapi anu didawuhkeun ku Anjeunna téh ngeunaan bait awak-Na. Yohanes 2:13–21.

Sadérék White nétélakeun yén nalika utusan tina perjangjian téh ngadadak sumping ka Bait-Na, sakumaha digambarkeun dina kitab Malakhi, éta nubuat geus kacumponan nalika Kristus nyucikeun Bait Allah, sakumaha kakara ditandakeun dina petikan tina Yohanes.

“Dina ngabersihan Bait Allah tina para nu meuli jeung nu ngajual milik dunya, Isa ngumumkeun misi-Na pikeun ngabersihan hate tina rereged dosa,—tina kahayang-kahayang kadunyaan, hawa nafsu nu mementingkeun diri sorangan, kabiasaan-kabiasaan jahat, anu ngarusak jiwa. ‘Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me: and the Lord, whom ye seek, shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in: behold, he shall come, saith the Lord of hosts. But who may abide the day of his coming? and who shall stand when he appeareth? for he is like a refiner’s fire, and like fullers’ soap: And he shall sit as a refiner and purifier of silver: and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness. Malachi 3:1–3.’ The Desire of Ages, 161.

Bait Allah dina pasal dua Injil Yohanes merlukeun opat puluh genep taun pikeun diwangun, sarta Isa ngadawuh yén Mantenna bakal ngadegkeun deui bait anu diruksak dina tilu poé. Ti 1798 nepi ka 1844 téh opat puluh genep taun, sarta éta nandakeun datangna tilu malaikat (poé), dina Wahyu opat welas, anu geus dilambangkeun ku tilu parentah anu ngamimitian nubuat dua rébu tilu ratus taun. Opat puluh genep taun téh mangsa Kristus ngadegkeun deui bait Millerite, sabab saméméh éta waktu tempat suci rohani jeung Israil rohani geus diinjak-injak ku Babul rohani.

Nalika Kristus nyucikeun Bait Allah dina Paska dina awal palayanan-Na, Anjeunna keur nyumponan nubuat ngeunaan Utusan Perjangjian anu ngadadak sumping ka bait-Na sakumaha anu ditepikeun dina Malaki. Dina tanggal 22 Oktober 1844 Kristus ngadadak sumping ka bait-Na, sarta geus nyokot ka Anjeunna opat puluh genep taun pikeun ngadegkeun deui bait-Na anu geus

diruksak.

“Kadatangan Kristus salaku Imam Agung urang ka tempat anu Mahasuci, pikeun ngabersihan Bait Suci, anu dipintonkeun dina Daniel 8:14; kadatangan Putra manusa ka Nu Sepuh Poe, sakumaha ditepikeun dina Daniel 7:13; jeung kadatangan Gusti ka Bait-Na, anu geus diramalkeun ku Malakhi, mangrupikeun pedaran ngeunaan kajadian anu sarua; jeung ieu ogé digambarkeun ku kadatangan panganten lalaki ka upacara nikah, anu dijelaskeun ku Kristus dina pasemon ngeunaan sapuluh parawan, dina Mateus 25.” *The Great Controversy*, 426.

Kakawis anu kahiji réngsé dina taun 1798, jeung ahir tina kakawis anu pamungkas nyaéta taun 1844. Mimiti periode opat puluh genep taun, nalika Kristus ngadegkeun bait suci Millerite, ngagambarkeun ahirna, sabab boh mimiti boh ahirna ditandaan ku réngsena kakawis Allah ka umat-Na; sabab Isa salawasna nyaruaan ahir hiji perkara jeung mimitina hiji perkara.

Urang baris neraskeun ulikan urang ngeunaan pituduh Jibril ka Daniél dina artikel salajengna.

“Kitab Wahyu kudu dibuka ka jalma-jalma. Loba anu geus diajarkeun yén éta téh kitab anu disegel, tapi éta disegel ngan ukur pikeun jalma-jalma anu nolak bebeneran jeung caang. Kabeneran-kabeneran anu dikandungna kudu diumumkeun, supaya jalma-jalma meunang kasempetan pikeun nyiapkeun diri nyanghareupan kajadian-kajadian anu bakal enggal pisan lumangsung. Amanat Malaikat Katilu kudu dipidangkeun minangka hiji-hijina pangharepan pikeun kasalametan dunya anu keur binasa.

“Bahaya-bahaya dina poé-poé pamungkas geus tumiba ka urang, jeung dina pagawean urang urang kudu ngélingan rahayat ngeunaan bahaya anu keur maranéhna disanghareupan. Ulah nepi ka adegan-adegan anu khidmat, anu geus diungkabkeun ku nubuat yén moal lila deui bakal kajadian, diantep teu kasentuh. Urang téh utusan-utusan Allah, jeung urang teu boga waktos pikeun dipiceun. Jalma-jalma anu rék jadi batur sapagawean jeung Gusti urang Yesus Kristus bakal némbongkeun minat anu jero kana bebeneran-bebeneran anu kapanggih dina buku ieu. Kalawan kalam jeung sora maranéhna bakal narékahan ngajelaskeun kalawan écés hal-hal anu ajaib, anu Kristus sumping ti sawarga pikeun ngungkabkeunana.” *Signs of the Times*, July 4, 1906.